

Advent - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 14/12/2008 - 09:00

[Is 61, 1-2a.10-11](#)

[1Te 5, 16-24](#)

[Jn 1, 6-8.19-28](#)

Vivíem contents i enganyats... Fins que ha explotat la bombolla financera arreu del món, amb totes les conseqüències que patiran sobretot els països més pobres: de més fam, de més pobresa, de més morts abans d'hora. Aquest tercer diumenge s'anomenava *dominica laetare* (diumenge de l'alegria) perquè ens prepara per l'alegria sorprenent del misteri de Nadal. És la veu que crida en el desert. És la veu de l'últim dels profetes de l'Antic Testament: Joan Baptista. No la sentirem en el brogit comercial d'aquestes festes que ens anuncien més consum, sinó al marge, a la perifèria, a la frontera. "Sóc una veu que crida en el desert: Aplaneu el camí del Senyor". I ara no tan sols hem d'aplanar camins, sinó mirar d'acabar amb l'abisme de la desigualtat, cada vegada més esfereïdor que ens pot portar a norris tota la humanitat. És la veu que els jueus ja volien fer callar perquè amenaçava el seu poder polític i religiós. És la veu que els poders fàctics d'avui volen també emmudir perquè va contra els seus interessos econòmics. És la llegenda del Gran Inquisidor dels *Germans Karamazof*, de Dostoievski, quan el cardenal li diu a Jesús: "Calla, no diguis res més. No tens dret a afegir ni una paraula més al que vas dir-nos en altre temps. ¿Per què has vingut a trasbalsar-nos? T'ho puc ben dir que l'home és més dèbil i covard del que et creies. L'hi has exigít massa, encara que l'estimaves més que a tu mateix. Nosaltres els farem feliços i la violència i les matances inseparables de la llibertat que els hi vas donar, s'acabaran. Ja ens encarregarem de convèncer-los que només seran veritablement lliures quan posin la seva llibertat a les nostres mans. I ara ves-te'n i no tornis mes!" **Descobrir en el nostre cor la font de l'alegria** "Viviu sempre contents i no us canseu mai de pregar (...) no sufoqueu l'Esperit", ens diu sant Pau. Així ho feren amb delit els dos models de l'advent: Maria de Natzaret i Joan, el baptista. Oberts sempre a l'Esperit, des del silenci interior, lluny del brogit extern. La crisi que patim és una crisi de valors, però no dels lbex de "Wall Street" ni de cap Borsa, sinó dels valors humans que ens fan veritablement persones: amor solidari, justícia global, llibertat compartida, "l'any de gràcia del Senyor", en paraules del profeta Isaïes: any sabàtic cada 7 anys o jubileu cada 50 anys, amb el perdó de tots els deutes i la re-distribució de la terra per començar de nou. Aleshores viurem sempre contents, perquè haurem trobat el sentit més pregon de la vida. encara que sovint patirem la incomprensió i fins i tot l'escarni dels poderosos. Perquè aquesta font d'alegria no ens la podem guardar. L'hem de fer denúncia i anunci alhora. Denúncia perquè la majoria de la humanitat es veu privada de la seva dignitat i dels seus drets. No són feliços. I anunci perquè precisament "el que ve després de mi", com diu Joan, el Fill estimat del Pare ve a anunciar "la Bona Nova als desvalguts, als cors adolorits, als captius". **Ser per als altres font d'alegria** I això: la denúncia i l'anunci que un altre món és possible ja, és i serà sempre conflictiu perquè toca els interessos dels ambiciosos, dels que es creuen amos del món. Els cristians som enviats al món que ens toca viure per a ser Bona Nova. Només per això. Potser sols no podrem abastar els grans problemes mundials, però sempre podrem aportar el gra de sorra que entre tots convertirem en una immensa platja o la gota d'aigua que convertirem en un mar. Una pregària adaptada de l'himne a l'amor (1Co 13) ens pot ajudar a entendre i a viure el sentit d'aquesta alegria que avui ens omple el cor: "Diuen que si fas el bé, algú t'acusarà de motius ocults interessats; de tota manera, fes el bé. El bé que avui facis, demà s'oblidarà; de tota manera, fes el bé. L'honestedat i la franquesa et fan vulnerable; de tota manera, sigues honest i franc. El que hagis construït durant anys, pot ser destruït en una nit; de tota manera, construeix. La gent necessita ajuda de veritat, però no pot entendre per què l'ajudes; de tota manera, ajuda-la. Ofereix al món el millor que tens i no t'ho reconeixeran; de tota manera, ofereix al món el millor que tinguis. Alguns diuen que tot això són sentiments passats de moda; de tota manera, omplen el cor d'alegria!" Com diu també l'Evangeli de Joan (16,22): "I aquesta alegria ningú no us la prendrà" Així, com escrivia Carles Cardó, el sacerdot i teòleg del qual celebrem aquest any el 50è aniversari de la seva mort, "L'Advent podria ésser vist com el temps de la gran generositat (...) Si celebrem l'Advent com a cristians, no com a gentils ni jueus, ho donaríem tot al Déu que s'anuncia en l'horitzó llunyà, disposats a veure'ns-ho tot trencat per tal de posseir aquella integrat d'esperit que, després del pecat, només pot ésser fruit d'una conquesta dolorosa" (El diàleg interior, p.14). **Josep Ricart, sj. (Aquest diumenge, excepcionalment, incloem una altra homilia)** Avui la litúrgia parla de testimonis. Qui són? De qui i de què donen testimoni? Molt bon testimoni havia de ser sant Joan Baptista en aconseguir atiar tan vigorosament el desig del poble pel Messies promès: No ets pas tu el Messies? La seva convicció, la seva veu, feia entreveure aquell Ungit de Déu que ostentaria el dret i la justícia del Regne. La gent confusa i a les fosques recobrava amb ell l'esperança i demanava si no seria ell mateix l'esperat. No! La seva missió era senyalar Jesús, el qui havia de batejar en aigua i Esperit. Ell només preparava el camí. Quina cosa millor que fer-lo desitjar? En la primera lectura Isaïes preveu la sorprenent tasca del Messies per la força de l'Esperit. Els malalts són guarits i els pobres són evangelitzats. Li recomanaven a una persona molt activa i compromesa que llegís la Paraula de Déu i spongué frescament, "prefereixo practicar-la". Amb tot, Jesús demana "escoltar" i "complir". Compara la persona que escolta la seva paraula i la posa per obra a un que construeix definitivament sobre roca (Mt 7,24). L'escena evangèlica de Jesús a la sinagoga, on llegeix el passatge d'Isaïes, m'ha fet recordar aquesta senzilla anècdota, perquè, allí, Jesús va comentar també després de llegir: -Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar. (Lc 4,21). Es practiquen avui aquestes accions de l'Esperit? Se'ns ensenyen? Les llegim? Mentre considerem extraordinaris els senyals miraculosos de la Bona Nova no ens sentirem gaire implicats a "practicar-los". Com a molt potser només ens dedicarem a demanar-los. El fet és, però, que en vida ordinària s'aconsegueix quotidianament que els coixos caminin, que els cecs hi vegin, que els pobres siguin evangelitzats. El pa es multiplica, s'aixeca el caigut, el famolenc menja, el pres i el malalt són visitats. Els senyals de l'Esperit estan presents entre nosaltres i més n'estarien si no li resistíssim. Compte! Pau tem que en la comunitat dels tessalonicencs es sufoqui l'Esperit. Prou sabem el criteri de discerniment espiritual de Jesús. El bon arbre se'l reconeix pels bons fruits (Mt 7,20). Però, quins són els bons

fruits? A la història s'ha reprimat l'Esperit per carta de més o per carta de menys. Els falsos profetes diuen que hi ha Esperit on no n'hi ha; els homes perversos diuen que no hi ha Esperit on n'hi ha. Van tractar Jesús de Belzebú, de golafre i bevedor, d'incomplidor del dissabte, d'amic de la púrria, de blasfem. Jesús ja ho advertí: el pecat contra l'Esperit no té remei, no té perdó (Mt 12,31-32). La litúrgia posa avui com a salm de pregària i de reflexió del poble congregat el Magnificat de Maria. També ella, com a precursora del seu Fill, testimonia i discerneix Déu en l'actuació decidida i radical en favor dels pobres. El seu Magnificat ha molestat moltes vegades els poderosos d'aquest món, si és que no l'han prohibit, quan efectivament ha estat consol i esperança per tants i tants desafortunats i oprimits. L'exhortació de Pau a la segona lectura compromet la comunitat a ser testimoni, emportada per la ventada de l'Esperit. Alegreu-vos, pregueu, doneu gràcies, proveu-ho tot, trieu el que és bo... Als testimonis del Baptista, de Pau, de Maria, de Jesús, cal afegir avui el de l'Església. Entre uns i altres no podríem atiar el desig? Un Messies, uns pobres acomboiats, un any de gràcia...*Santi Thió de Pol, sj*

ETIQUETES

ALEGRIA JOAN BAPTISTA DESERT CRIDA CAMÍ JUSTÍCIA DENÚNCIA TESTIMONI
ESPERIT MAGNIFICAT
